DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 maja 1947 r.

Nr 12

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

124

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 7 maja 1947 r.

w sprawie współpracy rad narodowych z władzami skarbowymi w dziedzinie budżetowej i gospodarki finansowej samorządu, podjęta na podstawie art. 16 lit. a) Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej.

Dla usprawnienia współpracy rad narodowych z władzami skarbowymi w dziedzinie budżetowej i gospodarki finansowej samorządu — Rada Państwa uznaje za konieczne stosowanie się przez rady narodowe do następujących wytycznych:

1. preliminarze budżetowe, jak również inne uchwały w sprawach finansowych samorządu wraz z materiałami wyjaśniającymi winny być udzielane właściwym władzom skarbowym do wglądu;

2. przed uchwaleniem preliminarza budżetowego lub powzięciem innej uchwały w sprawach finansowych samorządu należy wysłuchać opinii i uwag właściwej władzy skarbowej, jeśli opinia taka zostanie we właściwym czasie zgłoszona;

3. do wniosków w przedmiocie zatwierdzenia przez prezydium hierarchicznie wyższej rady narodowej preliminarza budżetowego i uchwał w sprawach finansowych należy załączać nadesłane przez władzę skarbową opinie i uwagi;

4. ponieważ stwierdzono niejednokrotnie niedostateczne wykorzystanie przekazanych związkom samorządowym źródeł dochodowych, a w szczególności podatkowych,—prezydia rad narodowych powinny wydać podległym sobie organom samorządowym, odpowiedzialnym za prawidłowy wpływ dochodów, polecenie stosowania się w zasadzie do wskazówek władz skarbowych zmierzających do należytego wykorzystania tych źródeł. W tym celu należy również wydać polecenie, aby władze skarbowe były informowane o stanie akcji wymiarowej i poborowej danin komunalnych.

Prezydent Rzeczypospolitej

(—) **Bolesław Bierut**

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 20 maja 1947 r. Nr 72, poz. 483)

125

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 marca 1947 r.

o współdziałaniu władz w akcji planowego zagospodarowania przestrzennego kraju.

Na podstawie art. 17 ust. 3 dekretu z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć rozporządzenie niniejsze używa określenia: „dekret", należy przez nie rozumieć dekret z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109).

§ 2. 1. Obowiązek uzgadniania przez urzędy planowania przestrzennego planów i wytycznych z władzami i organami publicznymi polega na:

1) uzgadnianiu projektowanych zasad planów przed przystąpieniem do sporządzania planów oraz na uzgadnianiu projektów planów w toku ich opracowania;
2) uzgadnianiu wytycznych w stadium ich projektowania.

2. Urzędy planowania przestrzennego przeprowadzają uzgodnienie z odpowiednimi władzami i organami publicznymi, a mianowicie:

1) Główny Urząd Planowania Przestrzennego — projektowane zasady planu krajowego, projekt planu krajowego i wytyczne określone w art. 45 ust. 2 dekretu — z ministerstwami i innymi władzami centralnymi, zainteresowanymi w załatwianiu zagadnień wchodzących w zakres planu i wytycznych;
2) regionalne dyrekcje planowania przestrzennego — projektowane zasady planu regionalnego oraz projekty planów regionalnych i wytyczne określone w art. 5 ust. 1 dekretu — z zainteresowanymi władzami i organami podległymi bezpośrednio władzom centralnym;
3) miejscowe urzędy planowania przestrzennego — projektowane zasady planu miejscowego oraz projekty planów miejscowych — z zainteresowanymi władzami podległymi pośrednio władzom centralnym.

3. Przepis ust. 2 pkt 1 stosuje się odpowiednio w przypadkach sporządzania przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego planu regionalnego lub planu miejscowego na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 1 dekretu, zaś przepis ust. 2 pkt 2 — w przypadkach sporządzania przez regionalną dyrekcję planowania przestrzennego planu miejscowego na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 2 dekretu.

§ 3. 1. Przystępując do uzgodnienia, urzędy planowania przestrzenego przesyłają wymienionym w ust. 2 § 2 władzom i organom projektowane zasady planów, projekty planów (szkice, opracowania itp.) i projekty wytycznych do wiadomości i wypowiedzenia się w terminie wyznaczonym przez urzędy planowania. Termin ten nie może być krótszy:

1) niż 3 miesiące co do projektów sporządzanych przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego;
2) niż jeden miesiąc co do projektów sporządzanych przez regionalne dyrekcje planowania przestrzennego i
3) niż dwa tygodnie co do projektów sporządzanych przez miejscowe urzędy planowania przestrzennego.

2. Jeżeli zainteresowane władze i organa publiczne zgłoszą przeciwko otrzymanym projektom zastrzeżenia, nie dające się usunąć w drodze bezpośredniego porozumienia, rozstrzygają:

1) co do projektów, sporządzanych przez Główny Urząd Planowania Przestrzennego — Rada Ministrów na wniosek Ministra Odbudowy, zgłoszony po zasięgnięciu opinii Głównej Rady Planowania;
2) co do projektów, sporządzanych przez regionalne dyrekcje planowania przestrzennego — Minister Odbudowy w porozumieniu z właściwą władzą naczelną;
3) co do projektów, sporządzanych przez miejscowe urzędy planowania przestrzennego — regionalne dyrekcje planowania przestrzennego w porozumieniu z właściwymi władzami, podległymi bezpośrednio władzom naczelnym.

§ 4. 1. Władze i organa publiczne, obowiązane w myśl art. 43 dekretu do uzgadniania swoich zamierzeń w sprawach, wchodzących w zakres planów zagospodarowania przestrzennego, z urzędami planowania przestrzennego powinny przed przystąpieniem do realizacji zamierzeń podawać je do wiadomości i wypowiedzenia się tym urzędom, a mianowicie:

1) ministerstwa i inne władze centralne — Głównemu Urzędowi Planowania Przestrzennego;
2) władze i organa publiczne, podległe bezpośrednio władzom naczelnym — regionalnym dyrekcjom planowania przestrzennego;

3) władze i organa publiczne podległe pośrednio władzom naczelnym — miejscowym urzędom planowania przestrzennego.

2. Przepis ust. 1 § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Jeżeli urząd planowania przestrzennego zgłosi zastrzeżenia przeciwko zakomunikowanemu mu zamierzeniu władzy lub organu i rozbieżności stanowisk nie dają się usunąć w drodze bezpośredniego porozumienia, rozstrzygają:

1) co do zamierzeń ministerstw bądź innych centralnych władz — Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra;
2) co do zamierzeń władz i organów publicznych, podległych bezpośrednio władzom naczelnym — właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Odbudowy;
3) co do zamierzeń władz i organów publicznych, podległych pośrednio władzom naczelnym — władze i organa publiczne, podległe bezpośrednio władzom naczelnym w porozumieniu z regionalnymi dyrekcjami planowania przestrzennego.

§ 6. 1. Współdziałanie Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego z Centralnym Urzędem Planowania polega na:

1) uzgadnianiu z Centralnym Urzędem Planowania projektowanych zasad planu krajowego przed podaniem ich do wiadomości ministrom i innym władzom centralnym oraz stałym porozumiewaniu się w zakresie dalszych prac nad tym planem;
2) uzgadnianiu stanowiska z Centralnym Urzędem Planowania przed wyrażeniem zgody na plan regionalny, stosownie do art. 23 dekretu;
3) stałego porozumiewania się z Centralnym Urzędem Planowania w zakresie ustalania programu działalności Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego.

2. Centralny Urząd Planowania porozumiewa się z Głównym Urzędem Planowania Przestrzennego w sprawie planu i zamierzeń, mających znaczenie dla planowego zagospodarowania przestrzennego.

§ 7. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z właściwymi ministrami.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U.R.P. z dnia 25 kwietnia 1947 r. Nr 34, poz. 152).

126

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 kwietnia 1947 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie art. 5 i art. 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 86, poz. 663 i z 1946 r. Nr 28, poz. 175) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 781), z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 97, poz. 885, z 1935 r. Nr 65, poz. 407, z 1936 r. Nr 52, poz. 369, z 1937 r. Nr 9, poz. 68 i 69, Nr 39, poz. 303, Nr 55, poz. 432, z 1938 r. Nr 43, poz. 355, Nr 53, poz. 414, Nr 74, poz. 522, z 1939 r. Nr 14, poz. 79, Nr 25, poz. 166, z 1945 r. Nr 21, poz. 126 i z 1946 r. Nr 28, poz. 179, Nr 29, poz. 189, Nr 43, poz. 253, Nr 51, poz. 291 i Nr 52, poz. 296) wprowadza się następującą zmianę:

W § 41 punkt 1) zdanie drugie otrzymuje brzmienie: „nauczyciele (dyrektorzy, kierownicy) mogą oprócz jednego dodatku służbowego otrzymać również dodatek z tytułu nauczania lub zajęć w godzinach nadliczbowych, a dyrektorzy (kierownicy) szkół zawodowych

i specjalnych ponadto dodatek dla wybitnych fachowców".

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom Oświaty i Skarbu we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Oświaty:
Stanisław Skrzeszewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U.R.P. z dnia 28 kwietnia 1947 r. Nr 36, poz. 169).

127

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 marca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Komunikacji, Poczt i Telegrafów, Leśnictwa, Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych o pomocy leczniczej dla osób, pobierających zaopatrzenia emerytalne lub renty.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U.R.P Nr 4, poz. 28) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prawo do pomocy leczniczej z ubezpieczalni społecznych na podstawie niniejszego rozporządzenia mają osoby pobierające:

1) zaopatrzenia emerytalne (uposażenia emerytalne, pensje wdowie i sieroce) ze Skarbu Państwa, z instytucyj, przedsiębiorstw lub zakładów państwowych albo samorządu terytorialnego, bądź też z innych instytucyj publiczno-prawnych;
2) renty z instytucyj ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Pomoc lecznicza na podstawie niniejszego rozporządzenia nie przysługuje osobom, które mają prawo do pomocy leczniczej na innej podstawie, jak również osobom, pobierającym renty z tytułu utraty mniej niż 50% zdolności do zarobkowania na skutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

§ 3. 1. Właściwą do udzielania pomocy leczniczej na podstawie niniejszego rozporządzenia jest ubezpieczalnia, w której okręgu ma miejsce zamieszkania osoba, pobierająca zaopatrzenie lub rentę.

2. Jeżeli zatrudnienie, z tytułu którego przysługuje zaopatrzenie, wymienione w § 1 pkt 1), jest zwolnione od obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa, do udzielania pomocy leczniczej osobom, pobierającym zaopatrzenia, obowiązana jest organizacja pomocy leczniczej, właściwa dla pracowników czynnych; pomoc ta powinna być udzielana co najmniej w zakresie i na warunkach, określonych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 4. 1. Zakres pomocy leczniczej, udzielanej na podstawie niniejszego rozporządzenia, obejmuje opiekę lekarską, pomoc położniczą, lekarstwa i środki opatrunkowe oraz inne środki lecznicze i pomocnicze.

2. Zamiast pomocy leczniczej, określonej w ust. 1, ubezpieczalnia może umieścić chorego w szpitalu w przypadkach, gdy leczenie szpitalne jest niezbędnie potrzebne.

3. Świadczeń, nie przewidzianych w ust. 1 i 2, a w szczególności protez dentystycznych, środków pomocniczych przeciwko zniekształceniu i kalectwu, leczenia zdrojowiskowego, umieszczenia w zakładzie dla umysłowo chorych itp. ubezpieczalnia udziela tylko na zlecenie i na rachunek instytucji wypłacającej zaopatrzenie lub rentę.

§ 5. 1. Pomoc lecznicza, określona w § 4 ust. 1 i 2, przysługuje również następującym członkom rodziny osoby, pobierającej zaopatrzenie lub rentę z tytułu własnej pracy:

1) żonie lub niezdolnemu do zarobkowania mężowi;
2) dzieciom (z małżeństwa, pozamałżeńskim, przysposobionym) i wnukom w wieku do lat 16, lub ponad 16 w razie niezdolności do zarobkowania, jeżeli zaś kształcą się w szkołach średnich — najdłużej do ukończenia 21 roku życia, lub — w razie odbywania studiów w szkołach wyższych — do ukończenia 24 roku życia.

2. Członkowie rodziny są uprawnieni do pomocy leczniczej tylko wtedy, jeżeli są przez pobierającego zaopatrzenie lub rentę całkowicie lub w przeważającej mierze utrzymywani.

§ 6. 1. Osobom, pobierającym zaopatrzenie lub renty z tytułu własnej pracy, udziela się pomocy leczniczej bez ograniczenia co do czasu. Leczenia szpitalnego udziela się tym osobom, nie dłużej niż 26 tygodni w poszczególnym wypadku choroby.

2. Innym osobom uprawnionym, udziela się pomocy leczniczej w ciągu najwyżej 13 tygodni w roku kalendarzowym w poszczególnym wypadku choroby.

3. Przedłużenie leczenia może nastąpić w trybie przewidzianym w § 4 ust. 3.

§ 7. Dowodem uprawnień do pomocy leczniczej jest imienna legitymacja wraz z dowodem bieżącego pobierania zaopatrzenia lub renty (np. odcinek przekazu). Legitymację wystawia instytucja, wypłacająca zaopatrzenie lub rentę. Wzory legitymacji oraz sposób posługiwania się nimi i dokonywania wpisów ustala Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

§ 8. Do rozstrzygania sporów o świadczenia, udzielane przez ubezpieczalnie na podstawie niniejszego rozporządzenia, właściwe są organa orzekające w sporach o świadczenia z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa.

§ 9. Ubezpieczalnia w sprawach, nie unormowanych w niniejszym rozporządzeniu, stosuje przepisy dotyczące udzielania świadczeń na wypadek choroby i macierzyństwa ubezpieczonym i członkom ich rodzin.

§ 10. 1. Koszty pomocy leczniczej, udzielanej na podstawie niniejszego rozporządzenia, ponoszą instytucje wypłacające zaopatrzenia lub renty.

2. W razie zbiegu u jednej osoby uprawnień do kilku zaopatrzeń lub rent, koszty pomocy leczniczej ponosi tylko jedna instytucja w następującej kolejności:

1) w razie zbiegu renty wypadkowej lub powypadkowej z rentą z ubezpieczenia emerytalnego — Fundusz Ubezpieczenia od Wypadków w Zatrudnieniu i Chorób Zawodowych;
2) w razie zbiegu renty z powszechnego ubezpieczenia społecznego z rentą z ubezpieczenia dodatkowego górników — właściwy fundusz ubezpieczenia powszechnego;
3) w razie zbiegu renty z ubezpieczenia społecznego z zaopatrzeniem z funduszów, wymienionych w § 1 pkt 1, — instytucja wypłacająca kwotę wyższą.

§ 11. 1. Należności ubezpieczalni społecznych za świadczenia, określone w § 4 ust. 1 i 2, ustala się na podstawie przeciętnych rzeczywistych kosztów pomocy leczniczej w ubezpieczalniach społecznych jako ryczałtową miesięczną opłatę za każdą osobę, pobierającą zaopatrzenie lub rentę. Opłata ryczałtowa za osoby, pobierające zaopatrzenia lub renty pochodne (wdowie, sieroce lub dalszej rodziny), obejmuje grono rodzinne bez względu na ilość osób.

2. Wysokość miesięcznej opłaty ryczałtowej ustalają zarządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej na okresy co najmniej kwartalne. Zarządzenia te ustalą również zaliczkowe opłaty na pokrycie bieżących wydatków ubezpieczalni w wysokości przeciętnych przewidywanych kosztów pomocy leczniczej.

3. Za świadczenia, udzielone na specjalne zlecenie instytucji wypłacającej zaopatrzenie lub rentę (§ 4 ust. 3 i § 6 ust. 3), ubezpieczalnia społeczna pobiera rzeczywiste koszty.

§ 12. Opłatę ryczałtową uiszcza się począwszy od miesiąca, w którym wydano decyzję (dekret) o przyznaniu zaopatrzenia lub renty aż do miesiąca, w ciągu którego ustało prawo do pomocy leczniczej. Miesiąc rozpoczęty liczy się za pełny.

§ 13. 1. Opłaty ryczałtowe (zaliczki) płatne są co miesiąc z dołu najpóźniej do dnia 10 następnego miesiąca.

2. Wpłacone zaliczki (§ 11 ust. 2) powinny być rozliczone w ciągu miesiąca po ustaleniu wysokości opłaty ryczałtowej.

3. Należności za świadczenia, udzielone na specjalne zlecenie instytucyj, wypłacających zaopatrzenia lub renty (§ 4 ust. 3, § 6 ust. 3 i § 11 ust. 3), płatne są w ciągu miesiąca po otrzymaniu rachunku.

4. Do należności ubezpieczalni społecznych za świadczenia, udzielone na podstawie niniejszego rozporządzenia, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek ubezpieczeniowych.

§ 14. 1. Podstawę obliczenia kwoty miesięcznej opłaty stanowi liczba uprawnionych osób (gron rodzinnych), zamieszkałych w okręgu poszczególnych ubezpieczalni społecznych w dniu 1 każdego miesiąca.

2. Instytucje, wypłacające zaopatrzenia lub renty, są obowiązane w ciągu miesiąca po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia podać właściwym ubezpieczalniom społecznym liczbę uprawnionych osób (gron rodzinnych) według stanu w dniu 1 miesiąca ogłoszenia niniejszego rozporządzenia oraz przesyłać co miesiąc, najpóźniej do dnia 10 następnego miesiąca, zawiadomienie o zmianach (przyrosty, ubytki, przesiedlenia poza okrąg ubezpieczalni) poprzednio wykazanej liczby uprawnionych, wraz z obliczeniem należnej opłaty.

3. Instytucje, wypłacające zaopatrzenia

lub renty, które obejmują swą działalnością cały obszar Państwa, mogą dokonywać zgłoszeń, określonych w ust. 2, i przeprowadzać rozrachunki za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Szczegółowy tryb tych rozrachunków ustali Zakład Ubezpieczeń Społecznych w porozumieniu z zainteresowanymi instytucjami.

4. Zakład Ubezpieczeń Społecznych rozdziela należności za osoby, pobierające zaopatrzenia z instytucyj, wymienionych w ustępie poprzednim, oraz za rencistów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odpowiednio do liczby uprawnionych i wysokości kosztów pomocy leczniczej w poszczególnych ubezpieczalniach. Zasady rozdziału tych należności oraz sposób rozrachunku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z ubezpieczalniami społecznymi za pomoc leczniczą dla rencistów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określa instrukcja wydana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i zatwierdzona przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

5. Instytucje, wypłacające zaopatrzenia lub renty, są obowiązane na żądanie ubezpieczalni społecznej lub Zakładu Ubezpieczeń Społecznych udzielać wszelkich wyjaśnień w sprawie obliczeń opłat miesięcznych oraz ewidencji osób, pobierających zaopatrzenia lub renty.

§ 15. 1. W celu rozliczenia należności ubezpieczalni społecznych z tytułu udzielania pomocy leczniczej osobom, pobierającym zaopatrzenia lub renty, w okresie od dnia 1 sierpnia 1944 r. do pierwszego dnia miesiąca ogłoszenia niniejszego rozporządzenia instytucje wypłacające zaopatrzenia lub renty ustalą w porozumieniu z właściwymi ubezpieczalniami społecznymi lub Zakładem Ubezpieczeń Społecznych (§ 14 ust. 3) liczbę osób (grona rodzinnych), którym w okręgu każdej ubezpieczalni społecznej wypłacono zaopatrzenia lub renty w poszczególnych miesiącach, począwszy od dnia 1 sierpnia 1944 r., a w przypadku późniejszego uwolnienia danego okręgu spod okupacji niemieckiej — od pierwszego dnia miesiąca po uwolnieniu lub rozpoczęciu działalności przez ubezpieczalnię społeczną.

2. W razie niemożności ustalenia liczby osób, które w okresie, wskazanym w ust. 1, pobierały zaopatrzenia lub renty w okręgach poszczególnych ubezpieczalni, instytucje wypłacające zaopatrzenia lub renty ustalą ogólną liczbę osób, którym wypłacono zaopatrzenia lub renty w poszczególnych miesiącach tego okresu. W przypadkach tych należy przeprowadzić rozrachunek za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

3. Instytucje, wypłacające zaopatrzenia lub renty, powinny obliczyć i wpłacić należności za okres wymieniony w ust. 1, w ciągu 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

4. Na poczet należności za okres, wymieniony w ust. 1, instytucje wypłacające zaopatrzenia lub renty wpłacą zaliczki w ciągu miesiąca po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

w/z Minister Skarbu:
Tadeusz Dietrich

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

Minister Leśnictwa:
Bolesław Podedworny

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U.R.P. z dnia 25 kwietnia 1947 r. Nr 34, poz. 159)

128

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 14 marca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych o dowodach zwolnienia od rejestracji w wykonaniu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy.

Na podstawie art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24), zarządza się, co następuje:

§ 1. Dowodem zwolnienia od obowiązku rejestracji jest:

a) dla posłów na Sejm — legitymacja poselska wydana przez Marszałka Sejmu;

b) dla osób pełniących czynną służbę wojskową — zaświadczenie, wydane przez władzę przełożoną (jednostkę wojskową), stwierdzające fakt pełnienia tej służby;

c) dla sędziów, prokuratorów, asesorów, aplikantów sądowych, funkcjonariuszów państwowych i samorządowych oraz dla pracowników przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i samorządowych, profesorów, docentów i pomocniczych sił naukowych polskich państwowych szkół akademickich — legitymacja służbowa, wydana przez władzę przełożoną, bądź też zaświadczenie wydane przez rektorat prywatnej szkoły akademickiej dla profesorów, docentów i pomocniczych sił naukowych tychże szkół, stwierdzające fakt zatrudnienia;

d) dla osób należących do wolnych zawodów — zaświadczenie właściwej izby samorządu zawodowego, stwierdzające wpisanie zainteresowanego w poczet członków tej izby; w braku zorganizowanego samorządu zawodowego — zaświadczenie władzy administracji ogólnej II instancji, za której zezwoleniem uprawiany jest zawód;

e) dla osób zatrudnionych w gospodarstwach rolnych, leśnych, hodowlanych i ogrodnictwie oraz członków ich rodzin zatrudnionych na terenie prowadzonego gospodarstwa — zaświadczenie zarządu właściwej gminy, stwierdzające fakt zatrudnienia;

f) dla osób duchownych i duszpasterzy prawnie uznanych wyznań — zaświadczenie kurii biskupiej, konsystorza lub innej właściwej naczelnej władzy wyznaniowej, stwierdzające przynależność do stanu duchownego;

g) zaświadczenie o zarejestrowaniu się dokonanym na podstawie innych dekretów o obowiązku pracy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U.R.P. z dnia 25 kwietnia 1947 r. Nr 34, poz. 160).

129

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 10 kwietnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Bezpieczeństwa Publicznego, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Spraw Zagranicznych i Skarbu — o postępowaniu w sprawach o wyłączenie ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej.

Na podstawie art. 14 dekretu z dnia 13 września 1946 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 310) zarządza się, co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w przepisach roz-

porządzenia niniejszego odnoszą się do dekretu z dnia 13 września 1946 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 310).

§ 2. Dochodzenie, przewidziane w art. 7 ust. 4, ma na celu zebranie szczegółowych danych co do osoby określonej w art. 1 ust. 1, a dotyczących:

a) ustalenia tożsamości,
b) obywatelstwa,
c) zachowania się, wskazującego na niemiecką odrębność narodową, a zwłaszcza używania języka niemieckiego, udziału w jakichkolwiek niemieckich organizacjach, stosunku do społeczeństwa polskiego,
d) stanu rodzinnego,
e) stosunków majątkowych.

§ 3. Ponadto dochodzenie powinno ustalić dane dotyczące:

a) woli małżonka osoby, określonej w art. 1, co do pozostania na obszarze Państwa Polskiego lub opuszczenia tego obszaru,
b) woli rodziców co do zachowania przez ich małoletnie dzieci obywatelstwa Państwa Polskiego,
c) zachowania się małoletniego, który działa z rozeznaniem, a co do którego rodzice, opuszczając kraj, wyrażą życzenie zachowania przez niego obywatelstwa Państwa Polskiego,
d) woli małoletniego dziecka osoby określonej w art. 1 ust. 1, które ukończyło 13 rok życia i działa z rozeznaniem, co do pozostania nadal na obszarze Państwa Polskiego i zachowania obywatelstwa Państwa Polskiego,
e) zachowania się małoletniego, określonego w pkt d), oraz jego stosunku do Państwa i społeczeństwa polskiego.

§ 4. Wyniki dochodzenia powinny być zaprotokółowane, a protokóły powinny być odczytane i w miarę możności podpisane przez osoby zeznające. W razie braku podpisu należy w protokóle wskazać przyczynę braku.

§ 5. Przed wystąpieniem z wnioskiem o pozbawienie obywatelstwa organ bezpieczeństwa publicznego zwraca się do prezydium miejskiej lub gminnej rady narodowej miejsca zamieszkania bądź miejsc pobytu osoby, której wniosek dotyczy, o opinię o niej i o jej zachowaniu oraz o opinię o jej małżonku i dzieciach.

§ 6. Do zgłoszenia wniosku o pozbawienie obywatelstwa Państwa Polskiego, wysiedlenie z obszaru Państwa i przepadek mienia właściwe są powiatowe, miejskie lub wojewódzkie urzędy bezpieczeństwa publicznego.

§ 7. Do wniosku należy dołączyć:
a) akta przeprowadzonego dochodzenia,
b) w miarę możności dokumenty lub odpisy dokumentów, stwierdzających dane ustalone w dochodzeniu,
c) opinię prezydium rady narodowej.

§ 8. Wniosek można przesłać bez opinii prezydium rady narodowej, jeżeli nie zostanie ona nadesłana w ciągu 2 tygodni od daty zwrócenia się o opinię. W tym przypadku należy dołączyć do wniosku notatkę o nie nadesłaniu opinii ze wskazaniem adresata i daty pisma.

§ 9. Jeżeli zachodzi obawa, że dochodzenie i postępowanie przed władzą administracji ogólnej I instancji może trwać w stosunku do osoby tymczasowo aresztowanej dłużej niż trzy miesiące, organ bezpieczeństwa publicznego zwraca się przed upływem tego terminu do właściwego sądu (art. 8 ust. 3) o przedłużenie tymczasowego aresztu.

§ 10. 1. O toczącym się postępowaniu przeciwko osobie, określonej w art. 1, należy zawiadomić małżonka i dzieci do lat 18.

2. Jeżeli dziecko (art. 3) osoby, przeciwko której toczy się postępowanie, wyrazi chęć pozostania nadal obywatelem Państwa Polskiego, władza przed którą toczy się postępowanie zawiadamia właściwą władzę opiekuńczą.

§ 11. 1. Zarządzenia i orzeczenia o zajęciu i przepadku majątku osoby pozbawionej obywatelstwa wykonują okręgowe urzędy likwidacyjne, przewidziane w dekrecie z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87), właściwe ze względu na miejsce położenia majątku, podlegającego zajęciu lub przepadkowi.

2. W postępowaniu przed okręgowym urzędem likwidacyjnym stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 listopada 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych w sprawie organizacji i zakresie uprawnień urzędów likwidacyjnych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 360) oraz innych rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 9, 12 ust. 3 i 13 ust. 2 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich.

§ 12. 1. Do przepadku stosuje się odpowiednio przepisy dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich.

2. Wyłączone są z pod zajęcia i przepadku niezbędne przedmioty osobistego użytku.

3. Władza administracji ogólnej I instancji zarządza zajęcie majątku zagrożonego przepadkiem z urzędu lub na wniosek.

4. Zajęcie może nastąpić już w toku dochodzenia na wniosek organu bezpieczeństwa publicznego, który winien wskazać okolicz-

ności powodujące pozbawienie obywatelstwa oraz uprawdopodobnić obawę utraty majątku.

§ 13. 1. W postępowaniu przed władzą administracji ogólnej I instancji stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

2. W postępowaniu przed władzą administracji ogólnej I instancji nie mają zastosowania przepisy art. 99 i 100 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) wraz z późniejszymi zmianami.

3. Dla osób, wymienionych w art. 1 ust. 1, ich małżonków oraz ich dzieci, których miejsce zamieszkania (pobytu) jest nieznane lub niezdolnych do działań prawnych, władza administracji ogólnej I instancji przed przystąpieniem do rozpoznania sprawy winna wystąpić do sądu o wyznaczenie kuratora.

4. Dla wszystkich nieobecnych (ust. 3) wyznacza się jednego kuratora, chyba że obrona interesów jednej z tych osób pozostaje w sprzeczności z obroną innych osób.

§ 14. 1. Postępowanie przed sądem toczy się według przepisów kodeksu postępowania karnego, o ile przepisy dekretu z dnia 13 września 1946 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej i przepisy rozporządzenia niniejszego nie stanowią inaczej.

2. Przepis art. 647 § 2 kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

3. W postępowaniu przed sądem w stosunku do osoby, której postępowanie dotyczy, mają zastosowanie przepisy tyczące się oskarżonego.

4. Przedstawiciel organu bezpieczeństwa publicznego ma obok prokuratora stanowisko oskarżyciela publicznego.

§ 15. W orzeczeniu należy dokładnie określić okoliczności powodujące pozbawienie obywatelstwa oraz zamieścić rozstrzygnięcie co do małoletnich dzieci, małżonka osoby pozbawionej obywatelstwa i jej majątku.

§ 16. W orzeczeniu, wydanym na podstawie art. 5 ust. 3, należy dokładnie określić, jaką część majątku lub jaki przedmiot majątkowy przyznaje się każdej z osób wymienionych w tym artykule.

§ 17. 1. Strony mogą wnosić o skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego, tak co do całości orzeczenia, jak również co do jego części orzekającej przepadek majątku.

2. Wniosek przewidziany w ust. 1 co do orzeczenia w części dotyczącej majątku mają prawo zgłosić również osoby wymienione w art. 5 ust. 3.

§ 18. Do chwili uprawomocnienia się orzeczenia można zmienić oświadczenie woli, przewidziane w art. 2 i w art. 3.

§ 19. O uprawomocnieniu się orzeczenia o pozbawieniu obywatelstwa należy zawiadomić Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ponadto, gdy dzieci osoby pozbawionej obywatelstwa (art. 2 ust. 2, art. 3 i art. 5 ust. 3) pozostają w kraju, należy zawiadomić gminne organa opieki społecznej.

§ 20. Osoba, uprawniona na podstawie art. 2 ust. 1 lit. a) do złożenia oświadczenia o chęci wyjazdu z pozbawionym obywatelstwa Państwa Polskiego małżonkiem, może oświadczenie to złożyć bądź w postępowaniu toczącym się przeciwko małżonkowi, aż do czasu wydania prawomocnego orzeczenia, bądź w oddzielnym wniosku, o ile nie została powiadomiona o toczącym się przeciwko małżonkowi postępowaniu.

§ 21. O uprawomocnieniu się orzeczenia o pozbawieniu obywatelstwa i wysiedleniu z obszaru państwa należy zawiadomić urząd bezpieczeństwa publicznego, który złożył wniosek.

§ 22. Orzeczenie o wysiedleniu z obszaru Państwa na zarządzenie władzy administracji ogólnej I instancji lub prokuratora wykonują organa bezpieczeństwa publicznego. Wysiedlenie wykonuje się przez przymusowe dostawienie do granicy Państwa.

§ 23. Organa bezpieczeństwa publicznego, które wysiedlają, mogą internować osobę pozbawioną obywatelstwa Państwa Polskiego do czasu wysiedlenia.

§ 24. Osoby wysiedlane mają prawo zabrać ze sobą rzeczy niezbędne osobistego użytku oraz żywność na czas podróży.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U.R.P. z dnia 25 kwietnia 1947 r. Nr 34, poz. 163).

130

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 kwietnia 1947 r.

o uregulowaniu spraw związanych z przejęciem przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych — Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych i Kasy Strażackiej w Poznaniu.

Na podstawie art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o uregulowaniu ubezpieczeń rzeczowych i osobowych (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 23) zarządzam, co następuje:

§ 1. Używany w niniejszym rozporządzeniu skrót „P.Z.U.W." oznacza „Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie", skrót zaś „Z.U.W."—„Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu".

§ 2. 1. Przejęcie przez P.Z.U.W. — Z.U.W. i Kasy Strażackiej w Poznaniu nastąpi według bilansu zamknięcia na dzień 31 grudnia 1946 r. Wszystkie czynności prawne Z.U.W. i Kasy Strażackiej w Poznaniu, dokonane w czasie od dnia 1 stycznia 1947 r. do dnia faktycznego przejęcia obu tych zakładów ubezpieczeń przez P.Z.U.W., uważa się za zdziałane w imieniu i na rachunek P.Z.U.W.

2. Dotychczasowe władze Z.U.W. i Kasy Strażackiej w Poznaniu obowiązane są przekazać protokólarnie w terminie oznaczonym przez władzę nadzorczą wszystkie akta i mienie tych zakładów władzom P.Z.U.W.

§ 3. P.Z.U.W. jest obowiązany w terminie do dnia 31 maja 1947 r. powołać do życia w miejsce dotychczasowyh organów Z.U.W. —oddziały wojewódzkie oraz inspektoraty powiatowe P.Z.U.W.

§ 3. 1. Położone na terenie działania Z.U.W. budowle, podlegające w myśl art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o uregulowaniu ubezpieczeń rzeczowych i osobowych (Dz. U. R. P. Nr 5, poz, 23) przymusowi ubezpieczenia od ognia, uważa się za ubezpieczone przez P.Z.U.W. w przymusowym ubezpieczeniu budowli od ognia, poczynając od 1947 r. Jeżeli budowle te były umownie ubezpieczone w Z.U.W., umowy ubezpieczenia wygasają z chwilą objęcia tych budowli przymusem ubezpieczenia od ognia. Nadpłacone na skutek wygaśnięcia umów składki ubezpieczeniowe podlegają zaliczeniu na poczet składki ubezpieczeniowej z tytułu przymusowego ubezpieczenia budowli od ognia na rok 1947.

2. Przy przymusowym ubezpieczeniu budowli od ognia w myśl ust. 1 ma zastosowanie szacunek ubezpieczeniowy obowiązujący w przymusowym ubezpieczeniu budowli od ognia, o ile dotychczasowy szacunek był niższy od tego szacunku.

3. Na wniosek P.Z.U.W. władza nadzorcza może zezwolić na stosowanie w 1947 r. niższego szacunku ubezpieczeniowego.

§ 4. Umowy ubezpieczenia, obejmujące ryzyka ubezpieczeniowe nie podlegają od dnia 1 stycznia 1947 r. przymusowemu ubezpieczeniu budowli od ognia, zawarte przez Z.U.W. i Kasę Strażacką w Poznaniu, przejmuje P.Z.U.W. na dotychczasowych zasadach i warunkach ubezpieczenia. Zmiana dotychczasowych zasad i warunków ubezpieczenia na zasady i warunki ubezpieczenia P.Z.U.W. może nastąpić w terminie i trybie przewidzianym dla zmiany tych umów.

§ 5. 1. Pracownicy Z.U.W. i Kasy Strażackiej w Poznaniu zatrudnieni w dniu przejęcia obu tych zakładów przez P.Z.U.W. stają się pracownikami P.Z.U.W. na warunkach obowiązujących w P.Z.U.W.

2. P.Z.U.W. zaszereguje przejmowanych pracowników stosownie do sprawowanych przez nich funkcyj do właściwych kategoryj stanowisk i grup uposażenia, przy czym uposażenie przejętego pracownika nie może być niższe od dotychczas przezeń pobieranego.

3. Pracowników stałych Z.U.W. i Kasy Strażackiej w Poznaniu przejmuje P.Z.U.W. jako pracowników etatowych, zaliczając im do wysługi emerytalnej okres pracy w Z.U.W. i Kasie Strażackiej w Poznaniu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 kwietnia 1947 r. Nr 36, poz. 170)

131

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1947 r.

o cenach sprzedaży niektórych wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U.R.P. Nr 26, poz. 240), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U.R.P. Nr84, poz, 617), zarządzam, co następuje:

§ 1. W uzupełnieniu pkt 1 i zmieniając pkt 2 załącznika do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 grudnia 1946 r. o cenach sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 5, poz. 28), ustala się ceny wyrobów tytoniowych, określone w cenniku, załączonym do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 21 kwietnia 1947 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą punkt 2 cennika załączonego do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 grudnia 1946 r. o cenach sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U.R.P. z 1947 r. Nr 5, poz. 28).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1947 r. (poz. 171).

CENNIK WYROBÓW TYTONIOWYCH POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

1.	Papierosy:	
	bezustnikowe:	Cena za 1 sztukę
	Sfinks	10 zł
	Zryw	5 zł
2.	Cygara:	Cena za 1 sztukę
	El Aliento	30 zł
	Kopernik	25 zł
	Cygara:	Cena za 1 sztukę
	Ratuszowe	20 zł
	La Pintura	15 zł
	Kuba	12 zł 50 gr
	Ligia	10 zł
	Cigarillos	10 zł
	Cygaretki	7 zł 50 gr

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 kwietnia 1947 r. Nr 36, poz. 171)

132

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o poborze scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wyrobów elektrotechnicznych.

Na podstawie art. 21 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 13 marca 1947 r. w sprawie wysokości stawki scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wyrobów elektrotechnicznych zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się pobór scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wyrobów elektrotechnicznych zarówno nabytych w kraju lub za granicą (importowanych), jak i wytworzonych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Elektrotechnicznego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

2. Do opłacania scalonego podatku obrotowego od sprzedaży wyrobów elektrotechnicznych obowiązana jest Centrala Handlowa Przemysłu Elektrotechnicznego.

§ 3. 1. Scalony podatek wynosi 5% podstawy opodatkowania.

2. Podstawę opodatkowania stanowi obrót w rozumieniu art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) osiągnięty przez Centralę Handlową Przemysłu Elektrotechnicznego ze sprzedaży wyrobów elektrotechnicznych.

§ 4. 1. Scalony podatek obrotowy obejmuje wszystkie fazy obrotów wyrobami elektrotechnicznymi, dokonanych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Elektrotechnicznego Ministerstwa Przemysłu i Handlu nieza-

leżnie od tego, czy one mają odrębną osobowość prawną.

2. Nie pobiera się oddzielnie podatku obrotowego od tych obrotów wyrobami elektrotechnicznymi, od których został pobrany scalony podatek obrotowy. Przepis ten nie uchybia obowiązkowi nabycia kart rejestracyjnych, określonemu w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym.

§ 5. 1. Centrala Handlowa Przemysłu Elektrotechnicznego wpłaca scalony podatek obrotowy do terytorialnie właściwego dla niej urzędu rewizyjnego w sposób i w terminach, przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym oraz w dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174).

2. Centrala Hadlowa Przemysłu Elektrotechnicznego obowiązana jest do wpłacania zaliczek na podatek obrotowy, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1946 r. w sprawie obowiązku wpłacania zaliczek na podatek obrotowy (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 51), z zastosowaniem stawki scalonego podatku, ustalonej w § 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Od obrotów osiągniętych przez zakłady, zjednoczenia i przedsiębiorstwa, objęte Centralnym Zarządem Przemysłu Elektrotechnicznego Ministerstwa Przemysłu i Handlu, ze sprzedaży wyrobów elektrotechnicznych w czasie do dnia 28 lutego 1947 r., będzie pobrany podatek obrotowy na zasadach ogólnych.

§ 7. Urząd rewizyjny, o którym mowa w § 5 ust. 1, uprawniony jest do kontroli prawidłowości obliczania oraz terminowego wpłacania scalonego podatku obrotowego, przypadającego w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 marca 1947 r.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Przemysłu i Handlu:
Eugeniusz Szyr

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 kwietnia 1947 r. Nr 36, poz. 172)

133

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 21 kwietnia 1947 r.

w sprawie przesunięcia terminu płatności zaliczki na podatek gruntowy na rok podatkowy 1947

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 58 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. Termin płatności zaliczki na podatek gruntowy, określony w art. 13 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) w brzmieniu dekretu z dnia 2 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 137), przesuwa się w roku podatkowym 1947 na dzień 15 maja 1947 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
Józef Dubiela

(Przedruk z D.z U. R. P. z dnia 28 kwietnia 1947 r. Nr 36, poz 174)

134

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 lutego 1947 r.

w sprawie upoważnienia niektórych instytucyj kredytowych do zawierania umów sprzedaży lub dzierżawy mienia nierolniczego, przekazywanego przez Państwo na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

Na podstawie art. 26 ust. 1 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U.R.P. Nr 71, poz. 389), zarządzam co następuje:

§ 1.

Upoważnia się Bank Komunalny, a do czasu uruchomienia jego działalności — Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu, ponadto Bank Handlowy w Warszawie, Sp. Akc., oraz Bank Związku Spółek Zarobkowych, Sp. Akc. w Poznaniu, do zawierania w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa umów sprzedaży lub dzierżawy mienia nierolniczego, przekazywanego przez Państwo na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska, w myśl przepisów powołanego dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. (Dz. U.R.P. Nr 71, poz. 389).

§ 2.

Bankowi Komunalnemu (Komunalnemu Bankowi Kredytowemu w Poznaniu) porucza się zawieranie umów (§ 1) sprzedaży lub dzierżawy nieruchomości o przeważającym charakterze mieszkalnym.

Bankowi Handlowemu w Warszawie, Sp. Akc. oraz Bankowi Związku Spółek Zarobkowych porucza się — każdemu w granicach zleconej kompetencji kredytowej — zawieranie umów (§ 1) sprzedaży lub dzierżawy wszelkiego innego mienia, poza mieniem wymienionym w ustępie poprzedzającym, podlegającego przekazaniu w myśl przepisów powołanego dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. (Dz. U.R.P. Nr 71, poz. 389).

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

(Przedruk z Monitora Polskiego z dnia 5 kwietnia 1947 r. Nr 46, poz. 321).

135

OKÓLNIK BIURA RAD NARODOWYCH RADY PAŃSTWA

z dnia 30 maja 1947 r. L. dz. 907/Org/47

w sprawie współpracy Rad Narodowych z władzami skarbowymi w dziedzinie gospodarki finansowej samorządu.

Do
Prezydiów
Wojewódzkich, Powiatowych i Gminnych Rad Narodowych.

W Nr 72 „Monitora" i Nr 11 „Rady Narodowej" ogłoszona została uchwała Rady Państwa z dnia 7 maja 1947 r., dotycząca współpracy Rad Narodowych z władzami skarbowymi w dziedzinie gospodarki finansowej samorządu. Uchwała ta ma na celu usprawnienie ogólnej gospodarki finansowej samorządu miejskiego, gminnego, powiatowego i wojewódzkiego przez:

1. wzmocnienie kontroli nad poborem świadczeń podatkowych przez samorząd,
2. podniesienie ogólnych dochodów budżetowych samorządu oraz
3. celowe i oszczędne preliminowanie wydatków budżetowych, których wysokość winna być normowana poziomem wzrostu dochodów budżetowych.

Dotychczasowa działalność Rad Narodowych i ich Prezydiów nie zabezpiecza jeszcze w dostatecznym stopniu prawidłowej kontroli nad tą niezwykle ważną dziedziną gospodarki samorządowej. Budżety wielu związków samorządowych układane są z niedopuszczalnym opóźnieniem — w trakcie roku budżetowego, a nie przed jego rozpoczęciem. Niektóre związki samorządowe nie przejawiają żadnej troski o zabezpieczenie własnych dochodów z ustawowych świadczeń obywateli, oraz z przedsiębiorstw użyteczności publicznej.

Liczą one na subwencję ze Skarbu Państwa, który tych subwencyj nie jest w stanie udzielić ponad poziom przewidziany przez plan inwestycyjny i budżet Państwa. Te same najczęściej związki samorządowe nie wykazują niezbędnego w przeżywanym okresie trudności powojennych, zmysłu oszczędności w planowaniu swoich wydatków osobowych i rzeczowych. Zamiast rozwijać własną inicjatywę, skierowaną na podniesienie najbardziej ważnych dla danego terenu potrzeb gospodarczych, kulturalnych, oświatowych lub zdrowotnych—niektóre związki samorządowe ograniczają swą działalność do subwencjonowania najróżnorodniejszych instytucyj

nie kontrolując nawet sposobów zużytkowania przez nie tych subwencyj, gdy równocześnie dziedzina bezpośrednich zadań samorządu leży odłogiem. W wyniku takiego stosunku gospodarka budżetowa wielu związków samorządowych wykazuje objawy niezdrowe: wydatki osobowe przekraczają częstokroć sumę preliminowanych dochodów własnych, wydatki ogólne zaś noszą charakter przypadkowy i nieprzemyślany, co z kolei prowadzi do wypaczania lub zaniku celowej działalności danego związku samorządowego.

W okresie, gdy realizacja planów inwestycyjnych Państwa i samorządów zależy całkowicie od terminowego i stu procentowego zabezpieczenia wpływów podatkowych—niedopuszczalne jest, jak to ma w rzeczywistości miejsce, aby w budżetach samorządowych preliminowano — tylko częściową ściągalność podatków, umarzanie zaległości, szerokie i niezawsze uzasadnione stosowanie ulg, lekkomyślnie tolerancyjny stosunek do opieszałych lub nawet złośliwie uchylających się od swych zobowiązań płatników i t.p. Tego rodzaju stosunek zrywa dzieło odbudowy kraju, opóźnia jego rozwój, wywiera szkodliwy wpływ na ogólny stan finansów Państwa, stymuluje pośrednio objawy wzrostu drożyzny i związanej z nią spekulacji oraz uchylania się elementów antyspołecznych od obowiązków względem Państwa. Rady Narodowe winny podjąć zdecydowaną walkę z tymi objawami między innymi przez szybkie usprawnienie własnej działalności w zakresie nadzoru nad gospodarką finansową samorządu.

Przyczyną niepokojących objawów w dziedzinie gospodarki budżetowej samorządu jest najczęściej brak doświadczenia u niedość wykwalifikowanych zespołów urzędniczych, obsługujących działalność samorządu, nieprzestrzeganie przez te zespoły elementarnych zasad budżetowania i gospodarki finansowej, brak kontroli ze strony władz nadzorczych — brak jasnych wytycznych ze strony Rad Narodowych odnośnie celów i zadań, jakie stoją przed związkami samorządowymi w dziedzinie gospodarki komunalnej.

W celu szybszego uzdrowienia i usprawnienia gospodarki finansowej samorządów Rada Państwa uznała za konieczne i celowe na danym etapie ściślejsze powiązanie działalności związków samorządowych w tej dziedzinie z fachowym aparatem lokalnych władz skarbowych, podległych inspekcji i kontroli swych zwierzchnich instancji fachowych. Współpraca ta powinna zmierzać przede wszystkim do usprawnienia poboru ustawowych świadczeń podatkowych wszędzie tam, gdzie działalność aparatu samorządowego okazała się zbyt powolną lub niedostateczną.

Prezydia Rad Narodowych winny zwracać się w takich wypadkach o pomoc do lokalnych władz skarbowych bezpośrednio lub przez ich instancje nadzorcze (izby skarbowe, inspektoratów skarbowych) w celu szybkiego i terminowego ściągania świadczeń podatkowych drogą wspólnej planowo zorganizowanej akcji aparatu skarbowego i samorządowego, działających łącznie bądź przez obsługę odpowiednio podzielonego terenu, kategorii płatników i t.p., bądź też przez inne, najbardziej celowe w danych konkretnych warunkach formy współdziałania. Urzędy i władze skarbowe otrzymają w tej dziedzinie odpowiednie instrukcje swych władz centralnych i nadzorczych.

W celu zabezpieczenia właściwej pomocy fachowych organów skarbowych przy układaniu przez związki samorządowe swych preliminarzy budżetowych Prezydia Rad Narodowych, zgodnie z uchwałą Rady Państwa, winny zarządzić przesyłanie projektów tych preliminarzy przed ich uchwaleniem do zaopiniowania przez lokalne władze skarbowe w oznaczonym terminie. Jakkolwiek uwagi władz skarbowych w sprawie tych preliminarzy budżetowych mają tylko charakter opiniodawczy — odpowiedzialne organy samorządowe zobowiązane są do wnikliwego rozpatrzenia tych opinii i do umożliwienia władzom skarbowym uzasadnienia swych wniosków przed instancjami nadzorczymi samorządu (Prezydia Rad Narodowych, posiedzenia plenarne, hierarchicznie wyższe Rady Narodowe zatwierdzające uchwały finansowe związków samorządowych) w wypadku odrzucenia tych wniosków.

Jaknajściślejsza współpraca związków samorządowych z fachowymi organami skarbowymi w dziedzinie gospodarki finansowej i budżetowej nie powinna w żadnym razie naruszać zasady samodzielnej odpowiedzialności związków samorządowych za swą gospodarkę finansową. Naodwrót — przez usprawnienie tej gospodarki, stanowiącej jedno z podstawowych ogniw rzeczywistej samorządności terytorialnej Rady Narodowej — kontrola wzajemna i współpraca samorządu z władzami skarbowymi przyczyni się niewątpliwie do podniesienia autorytetu i znaczenia związków samorządowych w ogólnym życiu publicznym kraju i Państwa.

Dlatego też Rada Państwa poleca Prezydiom Wojewódzkich, Powiatowych i Gminnych Rad Narodowych jaknajszybsze wykonanie wytycznych, objętych uchwałą z dnia 7 maja 1947 r. i systematyczne informowanie Biura Rad Narodowych o przebiegu współpracy z władzami skarbowymi, w myśl tych wytycznych.

Dyrektor Biura Rad Narodowych:

Kazimierz Mijał

136

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1947 r. L. D. V. 3551/4/47 (Nr 87)

w sprawie wprowadzenia w życie dekretów o podatku od nabycia praw majątkowych i o opłacie skarbowej.

Do

izb skarbowych i urzędów skarbowych

Z dniem 1 maja 1947 r. wchodzą w życie dekrety z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 106) co do przepisów dotyczących opodatkowania odpłatnego nabycia praw majątkowych oraz nieodpłatnego nabycia w drodze darowizny, oraz dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107).

Dekret z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych wszedł w życie co do spadków, zapisów i poleceń testamentowych z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1947 r.

Celem należytego wykonania obu dekretów oraz zapewnienia Skarbowi Państwa preliminowanych wpływów zgodnie z postanowieniami obu dekretów Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

I. Do czasu określenia przez Ministra Skarbu zasad przerachowania świadczeń wyrażonych w walucie zagranicznej, w papierach wartościowych lub w złocie należy przyjmować za podstawę przerachowania przy walutach zagranicznych kursy Komisji Dewizowej, zaś przy papierach wartościowych i złocie cenę sprzedażną rynkową wedle opinii biegłych.

II. Ministerstwo Skarbu dodatkowo udzieli do wiadomości i stosowania odpisy wydanych zarządzeń przez Ministerstwa Sprawiedliwości, Komunikacji i Żeglugi w przedmiocie uregulowania sposobu pobierania, zaświadczania i prowadzenia rejestru podatku od nabycia praw majątkowych oraz opłaty skarbowej (art. 17 ust. 3 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych oraz art. 4 ust. 3 dekretu o opłacie skarbowej) aż do czasu wydania rozporządzenia wykonawczego przez Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

III. W przypadkach określonych w art. 20 ust. 3 pkt 2 dekretu podatnik obowiązany jest w miejsce deklaracji podatkowej z art. 60 ust. 1 p.p. złożyć deklarację według urzędowego wzoru. W deklaracji tej winien określić dokładnie pismo, od którego uiszcza podatek, a mianowicie: datę pisma, datę nabycia prawa majątkowego, rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku) podstawę wymiaru, stopę procentową podatku, sumę podatku oraz nazwiska, imiona i dokładne adresy osób, będących stronami. Kasa władzy podatkowej w pokwitowaniu kasowym powtarza dosłownie określenia pisma podane w deklaracji.

Celem obliczenia podatku przez władzę podatkową należy przedstawić tej władzy pismo już podpisane albo odpis tego pisma; obliczenie podatku nie nastąpi w razie przedstawienia papieru zaopatrzonego jedynie w podpis, tekstu niepodpisanego albo tekstu (chociażby podpisanego) w którym pozostawiono luki.

Władza podatkowa umieszcza na przedstawionym piśmie lub odpisie pieczęć wpływu; jeżeli pismo składa się z dwu lub więcej arkuszy, to pieczęć wpływu ma być umieszczona na każdym arkuszu. Funkcjonariusz obliczający podatek wręcza podatnikowi „kartkę wymiarową", która służy kasie władzy podatkowej jako dowód przychodowy. Kasa władzy podatkowej wydaje podatnikowi pokwitowanie, następnie funkcjonariusz obliczający podatek umieszcza na piśmie podlegającym podatkowi zaświadczenie o obliczeniu i zapłacie podatku.

Zaświadczenie o obliczeniu podatku zawiera: rodzaj czynności prawnej (przedmiot podatku), podstawę opodatkowania, stopę procentową, sumę podatku uiszczonego oraz pozycję dziennika przychodu. Zaświadczenie to ma być zaopatrzone w datę oraz podpis funkcjonariusza, który obliczył podatek oraz w pieczęć urzędową.

IV. Aż do czasu ukazania się rozporządzenia wykonawczego, z mocy art. 20 ust. 4 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych oraz art. 8 dekretu o opłacie skarbowej należy odpowiednio stosować zasady:

1) w zakresie sprzedaży znaczków skarbowych — zawarte w §§ 24 ust. 1 pkt 4 i 5 — 26, 29 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U.R.P. z r. 1932, Nr 99, poz. 842) ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U.R.P. Nr 103, poz. 797),
2) w sprawie wynagrodzenia dystrybutorów za sprzedaż znaczków skarbowych (stemplowych) i blankietów wekslowych — zawarte w § 26 ust. 3 r.w.s. to jest 3% od nominalnej wartości znaczków skarbowych (stemplowych) i blankietów wekslowych,

3) w sprawie wymiany znaczków skarbowych (stemplowych) i blankietów wekslowych — zawarte w §§ 84 — 94 r.w.s.,
4) w sprawie urzędowego kasowania — zawarte w § 176 r.w.s.,
5) w przedmiocie najwyższej kwoty podatku lub opłaty skarbowej, która może być wpłacona przez użycie znaczków skarbowych (stemplowych) podwyższone z 300 zł na 1000 zł — zawarte w § 19 lit. *f* r.w.s.

V. Do czasu wydania nowego nakładu znaczków skarbowych mogą być używane dotychczasowe znaczki stemplowe. Do czasu wydania nowych blankietów wekslowych mogą być używane dotychczasowe blankiety wekslowe po uzupełnieniu opłaty skarbowej do wysokości przewidzianej w Tabeli opłat skarbowych Cz. I poz. 3 znaczkami stemplowymi względnie skarbowymi.

VI. Izby skarbowe oraz urzędy skarbowe zorganizują specjalne konferencje szkoleniowe celem dokładnego zapoznania się w szczególności przez pracowników wydziałów V izb skarbowych oraz kancelarii i referentów podatku od nabycia praw majątkowych oraz opłaty skarbowej w urzędach skarbowych z postanowieniami obu wspomnianych wyżej dekretów.

VII. Ponieważ praca urzędów skarbowych na odcinku podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej polegać będzie głównie na kontroli, Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na należyte zorganizowanie akcji kontrolnej przez izby skarbowe i urzędy skarbowe oraz wykorzystanie uprawnień z art. 7 ust. 4 i art. 9 ust. 3 dekretu o podatku od nabycia praw majątkowych.

Urzędy skarbowe przystąpią bezzwłocznie do ustalenia wszystkich płatników podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej oraz ujęcia ich w ewidencję i w możliwie najrychlejszym terminie przeprowadzą doraźną kontrolę u wszystkich płatników.

Doraźną kontrolą należy objąć w pierwszym rzędzie nowych płatników ustanowionych przepisami obu dekretów.

Doraźna kontrola polega na stwierdzeniu, czy płatnik założył rejestr podatku względnie opłaty skarbowej, prowadzi je prawidłowo, stosuje nowe stopy procentowe lub stawki opłaty skarbowej, zaświadcza prawidłowe pobranie podatku lub opłaty. Z doraźnej kontroli należy sporządzić krótki protokół i odnotować przeprowadzenie kontroli w rejestrze.

W celu należytego zorganizowania akcji kontrolnej Ob. Ob. Naczelnicy Wydz. V i Naczelnicy Urzędów skarbowych wyznaczą oprócz referentów kontrolerów w odpowiedniej ilości.

VIII. Do półrocznych sprawozdań wzór Nr 15 za I półrocze 1947 r. dołączą Urzędy skarbowe i Izby skarbowe zestawienie ilości płatników oraz ilości przeprowadzonych doraźnych kontroli wedle następujących grup płatników:

1. notariuszów,
2. sekretarzy sądowych,
3. komorników sądowych,
4. poborców w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym,
5. sędziów obywatelskich,
6. urzędników państwowych i samorządowych (art. 17 ust. 1 pkt 6),
7. urzędników powołanych do wykonania orzeczeń i aktów administracyjnych (art. 17 ust. 1 pkt 7),
8. przewoźników,
9. przedsiębiorców okrętowych i żeglugi powietrznej,
10. przechowawców.

IX. Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na błąd pisarski w tabeli art. 16 ust. 1 a mianowicie w stopniu podatkowym 1 — klasa I zamiast stawka 0,5% ma być „—". Błąd ten wraz z innymi błędami pisarskimi zostanie sprostowany w jednym z najbliższych Dz. U. R. P.

Podsekretarz Stanu:

T. Dietrich

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o zagubieniu kwitariusza kasowego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej we Wrocławiu, poborca 2 Urzędu Skarbowego we Wrocławiu zagubił kwitariusz zawierający pokwitowania kasowe na pobór podatku zryczałtowanego wzór Nr 9 Min. Skarbu od Nr 113.277 do Nr 113.300.—

Zagubiony kwitariusz unieważnia się.

KOMUNIKAT

o unieważnieniu kwitariusza sekwestratorskiego.

Ministerstwo Skarbu unieważnia kwitariusz sekwestratorski Serii B, zawierający pokwitowania kasowe od Nr 73.941 do Nr 73.960, wydany poborcy skarbowemu 3 Urzędu Skarbowego w Lublinie.

Cena numeru niniejszego zł. 120.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; półroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesięczna zł 100.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 40.

Drukarnia Państwowa Nr 1, Warszawa Zam. nr 2172